

Vlaamse schrijver leeft nu als een asceet

Hugo Claus (net 50): Ik doe volledig afstand van een boek

* Samen met Carleen Cardinaal, verbonden aan uitgeverij Heidelberg, maakt Hugo Claus een rondgang langs de beeldende kunst in allerlei stijlen die hij de afgelopen dertig jaar heeft vervaardigd. „Plaatjes” noemt hij het zelf.

Inclusief

Van onze kunstredekteur

HASSELT (Belgische Limburg) — Voor de Vlaamse schrijver Hugo Claus, die in 1950 ook een gelukskind genoemd, kan het allemaal weer niet op Een Roekenweek, die nu overigens ten einde loopt, en een grootse viering van zijn 50e verjaardag, hoe kan het zo mooi samenvallen.

Maar er klopt iets niet. Teneerste woont Claus sinds het herindigen van zijn relatie met de filmster Sylvia Kristel in Gent, de stad waar hij het belangrijkste gedeelte van zijn jeugd doorbracht. Hij leeft daar zo rustig, ascetisch bijna, dat het hem was ontgaan, de Roekenweek. Ten tweede is hij niet bepaald onder de indruk van het feit dat hij 50 wordt. „De dag waarvan ik 25 werd, was veel lie-

ker. Op dat gebied had ik nog andere prohibities toen ik lang geleden nog als religieus egzaam was.”

Zonderlings

Claus niet in principe niet zo erg veel afstand tussen het schrijven en het schilderen. „Pas de laatste tien jaren wordt zo'n kunstenaar in één persoon als

ik wat ik heb getekend of geschilderd, bewaar ik een tijdje in mappen, maar eens in de twee jaar ga ik schiften en scheuren, dan gaat tweederde zo de vuilnisbak in. Ik heb een klein spoor-tje nagelaten, denk ik dan. Een klein spoor-tje, dat de eeuwigheid vast zal uitwissen. Dan kan ik het dus net zo goed zelf doen”.

Zonde zeg. Verkoop het dan liever!

Hugo Claus: „Daar peins ik niet over. Je weet dan niet bij wie zoiets in huis komt te hangen, je kent zo'n koper niet. Met mijn boeken heb ik dat gevoel ook. Dat is ook één van de redenen waarom ik volledig afstand doe van een boek. Soms krijg ik wel eens een brief van de een of andere waauzinnige, als reactie op

Dat maakt ik op. En daarna komt de belasting pas, die 50 procent inpikt. Dingen aftrekken als potloden, pennen, elektriciteit voor je werkvertrek, papier, lectuur — het gaat in België allemaal zo moeilijk. Men gelooft je niet, men denkt dat je overal kunt schrijven.

Geen klagen

„Vertalingen? Ik denk dat ik de laatste 20 jaar voor boeken van mij die vertaald zijn, nog geen 10.000 gulden heb ontvangen. Maar goed, het ligt ook aan mij. Veel opdrachten, waar ik vroeger goed geld mee verdiende, neem ik nu niet meer aan. Ik kies voor een bepaalde ascese. Ik wil een huis om in te wonen, ik bezit geen auto, ik loop al meer dan

van harte meegeholpen met het ophangen daarvan, maar tegelijkertijd geeft hij toe dat het hem om het even zou zijn geweest als die aandacht uit bijvoorbeeld Meppel of Tokio was gekomen.

„Er komt trouwens toch iets nieuws uit ter gelegenheid van deze expositie: een boek met 222 Knittelverzen — dat zijn onbelangrijke rijmpjes die nogal gekunsteld in elkaar zitten, als literaire illustratie van mijn plaatjes. Verder blijft het een corvee, ik kan het niet anders zien. De opening, je wordt in het zonnetje gezet, je toneelstuk „Vrijdag” wordt gespeeld. Aan auteursrechten ontvang je daar een jaar later 100 gulden over. De helft gaat naar de belasting en de andere helft gaat op aan de treinreis Gent — Hasselt en terug”.